ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)
z 26. mája 2005 *

Vo veci C-20/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgicko) zo 17. januára 2003 a doručený Súdnemu dvoru 21. januára 2003, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Marcel Burmanjer,

René Alexander Van Der Linden,

Anthony De Jong,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia A. Rosas (spravodajca), K. Lenaerts, S. von Bahr a K. Schiemann,

* Jazyk konania: holandčina.

generálny advokát: P. Léger,
tajomník: M.-F. Contet, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. apríla 2004,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— páni Burmanjer, Van Der Linden a De Jong, v zastúpení: A. Van Der Graesen, advocaat,

— Openbaar Ministerie, v zastúpení: G. Billiouw, premier substitut du procureur du Roi,

— belgická vláda, v zastúpení: D. Haven, splnomocnená zástupkyňa,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. van Beek, splnomocnený zástupca,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. decembra 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 28 ES, 39 ES a 49 ES.

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania proti obžalovaným Burmanjer, Van Der Linden a De Jong, holandským štátnym príslušníkom, obžalovaným z toho, že predávali na verejnej komunikácii v Ostende (Belgicko) bez predchádzajúceho povolenia predplatné periodík na účet spoločnosti Alpina GmbH (ďalej len „Alpina") založenej podľa nemeckého práva.

Právny rámec

3 Zákon z 25. júna 1993 o vykonávaní ambulantného predaja a organizovaní verejných trhov (*Belgisch Staatsblad*, 30. september 1993, s. 21526, ďalej len „zákon o ambulantnom predaji"), ktorý vstúpil do platnosti 18. júna 1995, uvádza vo svojom článku 3 prvom odseku, že vykonávanie takých činností „na území [Belgického] kráľovstva podlieha predchádzajúcemu povoleniu ministra alebo ním povereného úradníka 1. úrovne" a že „toto povolenie je dočasné, osobné a neprenosné".

4 Článok 2 prvý odsek zákona o ambulantnom predaji určuje, že „za ambulantnú činnosť sa považuje akýkoľvek predaj, ponuka na predaj alebo vystavenie s cieľom predaja výrobkov spotrebiteľovi, vykonávané obchodníkom mimo prevádzkarne uvedenej v jeho zápise v obchodnom registri alebo osobou, ktorá nemá túto prevádzkareň".

5 V zmysle článku 5 bodu 3 uvedeného zákona nepodlieha jeho ustanoveniam „predaj novín a periodík, ako aj uzatváranie dohôd o predplatnom novín, ak ide o pravidelnú obsluhu stálych a miestnych zákazníkov, predaj na zásielku a predaj vykonávaný prostredníctvom predajných automatov".

6 Podľa článku 13 ods. 1 bodu 1 a 3 zákona o ambulantnom predaji ten, kto vykonáva ambulantnú činnosť bez toho, aby mal predchádzajúce povolenie, alebo nedodržiava podmienky alebo zákazy v ňom uvedené, sa potrestá odňatím slobody a peňažným trestom alebo len jedným z uvedených trestov.

7 Opatrenia na vykonanie zákona o ambulantnom predaji boli prijaté kráľovskou vyhláškou z 3. apríla 1995 (*Belgisch Staatsblad*, 3. apríl 1995, s. 16398). Tu sa uvádza, že povolenie vykonávať ambulantnú činnosť musí výslovne stanovovať predmet vykonávanej činnosti. Doba platnosti tohto povolenia je maximálne šesť rokov. Jeho držiteľ ho musí mať pri vykonávaní činnosti pri sebe. Uvedené povolenie musí držiteľ predložiť na žiadosť polície, žandárov alebo úradníkov poverených dohľadom a kontrolou tejto činnosti.

Konanie pred vnútroštátnym súdom a prejudiciálne otázky

8 Obžalovaní Burmanjer, Van Der Linden a De Jong sú trestne stíhaní za to, že predávali na verejnej komunikácii v Ostende (Belgicko) bez predchádzajúceho povolenia predplatné periodík na účet spoločnosti Alpina. Z informácií, ktoré boli Súdnemu dvoru zaslané ako odpoveď na jeho písomné otázky adresované účastníkom konania pred vnútroštátnym súdom a belgickej vláde na základe článku 54a rokovacieho poriadku vyplýva, že obžalovaní pracovali pre túto spoločnosť ako nezávislí zástupcovia a že išlo o ambulantný predaj predplatného periodík v holandskom a nemeckom jazyku, vydávaných spoločnosťami usadenými v Holandsku a v Nemecku.

9 Obžalovaný De Jong nemal žiadne povolenie na ambulantný predaj. Povolenie, ktoré mal obžalovaný Burmanjer, sa týkalo len predaja papiernického a kancelárskeho

tovaru a obžalovaný Van Der Linden mal povolenie obmedzené len na podomový predaj spotrebiteľovi. Vzhľadom na to, že menovaní porušili rôzne ustanovenia zákona o ambulantnom predaji, Openbaar Ministerie začal proti nim trestné konanie na rechtbank van eerste aanleg te Brugge. Rozsudkom z 8. mája 2002, vyhláseným v ich neprítomnosti, ich tento súd uznal za vinných z vykonávania ambulantnej činnosti bez predchádzajúceho povolenia.

10 Uvedení obžalovaní podali proti rozsudku odpor, rechtbank van eerste aanleg te Brugge rozsudok zrušil a pristúpil k novému konaniu vo veci.

11 Vzhľadom na to, že použitie ustanovenia vnútroštátneho práva, na ktorého základe sú obžalovaní stíhaní, si vyžaduje výklad niektorých ustanovení práva Spoločenstva, rechtbank van eerste aanleg te Brugge sa rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Sú články 2, 3, 5 bod 3 a článok 13 zákona... o ambulantnom predaji..., vykladané samostatne alebo vo vzájomnej súvislosti, ktoré viažu ambulantný predaj predplatného periodík na belgickom území bez ohľadu na to, či je uskutočňovaný belgickými alebo inými štátnymi príslušníkmi [Európskej únie], na predchádzajúce povolenie ministra alebo ním povereného úradníka 1. úrovne a kvalifikujú dokonca nesplnenie tejto povinnosti ako trestný čin, v rozpore s článkami [28 ES] až [30 ES]..., ... [39 ES] a nasl. ... alebo [49 ES] a nasl. ... v rozsahu, v ktorom z nich vyplýva, že nemecká spoločnosť, ktorá predáva alebo chce predávať v Belgicku prostredníctvom sprostredkovateľov predaja usadených v Holandsku predplatné periodík, musí *a priori* získať predchádzajúce a dočasné povolenie, a že nedodržanie tohto ustanovenia je dokonca kvalifikované ako trestný čin napriek tomu, že záujmy, ktoré chce zákonodarca takto chrániť, by mohli byť chránené inými, menej obmedzujúcimi spôsobmi?

2. Má pre odpoveď na prvú z otázok význam to, že ten istý zákon... neviaže na takéto predchádzajúce povolenie predaj novín, periodík alebo dokonca predplatného novín?"

O prejudiciálnych otázkach

12 Podstatou otázok vnútroštátneho súdu, ktoré treba preskúmať spoločne, je to, či je v rozpore s článkami 28 ES, 39 ES alebo 49 ES vnútroštátna úprava, ako je uvedená v zákone o ambulantnom predaji, ktorá kvalifikuje ambulantný predaj predplatného periodík na vnútroštátnom území bez predchádzajúceho povolenia ako trestný čin (ďalej len „vnútroštátna úprava ambulantného predaja").

13 Uvedený súd sa konkrétnejšie pýta na proporcionalitu medzi touto úpravou a cieľom, ktorý má úprava dosiahnuť, vzhľadom na to, že podľa neho by záujmy, ktoré chce zákonodarca takto chrániť, mohli byť chránené inými, menej obmedzujúcimi spôsobmi. Upozorňuje najmä na skutočnosť, že podľa článku 5 bodu 3° zákona o ambulantnom predaji nepodlieha predaj novín a periodík, ako aj uzatváranie dohôd o predplatnom novín, ak ide o pravidelnú obsluhu stálych a miestnych zákazníkov, predchádzajúcemu povoleniu.

Vyjadrenia predložené Súdnemu dvoru

14 Komisia Európskych spoločenstiev sa domnieva, že úprava ambulantných činností musí byť posudzovaná výhradne s ohľadom na články 28 ES až 30 ES. Daná úprava sa týka „spôsobu predaja" v zmysle, ktorý tomuto pojmu prisudzuje rozsudok z 24. novembra 1993, Keck a Mithouard (C-267/91 a C-268/91, Zb. s. I-6097), a za

podmienok stanovených uvedeným rozsudkom by nemusela patriť pod rozsah pôsobnosti článku 28 ES.

15 Podľa Komisie návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje dostatok údajov na posúdenie, či sú uvedené podmienky splnené za okolností vo veci samej. Poskytuje však v tomto smere niekoľko poznatkov na posúdenie. Vo všeobecnosti sa periodiká pochádzajúce z iných členských štátov ako Belgického kráľovstva na tuzemskom trhu vyskytujú omnoho menej, než ich belgické ekvivalenty, a spotrebiteľ je s belgickými periodikami omnoho lepšie oboznámený. Ambulantný predaj predplatného periodík je ideálnym spôsobom, ako oboznámiť spotrebiteľov so zahraničnými periodikami, a okrem toho zjednodušuje formality ich predplatného. Vo svetle týchto poznatkov nemožno vylúčiť, že vnútroštátna úprava ambulantného predaja môže viac brániť prístupu výrobkom pochádzajúcich z iných členských štátov na trh, než vnútroštátnym výrobkom. Napriek tomu je úlohou vnútroštátneho súdu, aby overil, či je to tak vo veci, ktorá mu bola predložená.

16 Komisia tvrdí, že v prípade, ak vnútroštátny súd posúdi, že vnútroštátna úprava ambulantného predaja spadá pod rozsah pôsobnosti článku 28 ES, bude musieť určiť, či táto úprava sleduje cieľ všeobecného záujmu v zmysle judikatúry zavedenej rozsudkom z 20. februára 1979, Rewe-Zentral, tzv. „Cassis de Dijon" (120/78, Zb. s. 649), a či dodržiava zásadu proporcionality. V tejto súvislosti uvádza, že rozlíšenie, ktoré robí zákon o ambulantnom predaji medzi ambulantným predajom periodík a predajom predplatného novín, je ťažko pochopiteľné.

Odpoveď Súdneho dvora

17 Na poskytnutie prospešnej odpovede vnútroštátnemu súdu, je potrebné určiť ustanovenia zmluvy ES, ktoré sa uplatnia na okolnosti vo veci samej, a preskúmať vnútroštátnu úpravu ambulantného predaja so zreteľom na uvedené ustanovenia.

18 Po prvé treba uviesť, že pokiaľ ide o uplatniteľnosť článku 39 ES, obžalovaní Burmanjer, Van Der Linden a De Jong konali na účet Alpiny ako nezávislí zástupcovia. Za ich činnosť im uvedená spoločnosť platila provízie.

19 Podľa ustálenej judikatúry spočíva základná charakteristika pracovnoprávneho vzťahu v tom, že osoba vykonáva počas určitej doby v prospech inej osoby a pod jej vedením prácu, za ktorú dostáva odmenu (pozri najmä rozsudky z 3. júla 1986, Lawrie-Blum, 66/85, Zb. s. 2121, body 16 a 17; z 12. mája 1998, Martínez Sala, C-85/96, Zb. s. I-2691, bod 32, a z 31. mája 2001, Leclere a Deaconescu, C-43/99, Zb. s. I-4265, bod 55). Je pritom nesporné, že vo veci pred vnútroštátnym súdom neexistoval medzi obžalovanými a Alpinou pracovnoprávny vzťah v zmysle tejto judikatúry.

20 Preto sa článok 39 ES nevzťahuje na vec predloženú vnútroštátnemu súdu.

21 Po druhé, pokiaľ ide o uplatniteľnosť článku 28 ES, treba pripomenúť, že podľa článku 2 prvého odseku zákona o ambulantnom predaji sa tento zákon vzťahuje na akýkoľvek predaj, ponuku na predaj alebo vystavenie s cieľom predaja výrobkov spotrebiteľovi, vykonávané obchodníkom mimo prevádzkarne uvedenej v jeho zápise v obchodnom registri alebo osobou, ktorá nemá prevádzkareň. Konkrétnejšie, pokiaľ ide o vnútroštátnu úpravu ambulantného predaja, snaží sa upraviť, ak ide o predplatné periodík, určitý spôsob predaja, a to ambulantným spôsobom. Nie je sporné, že tieto periodiká sú tovarom. Vo vnútroštátnom konaní ide o situáciu, keď spoločnosť podľa nemeckého práva predáva alebo chce predávať v Belgicku prostredníctvom nezávislých sprostredkovateľov, ktorí sú holandskí štátni príslušníci, predplatné periodík vydávaných spoločnosťami so sídlom v Holandsku a v Nemecku.

22 Za takých okolností treba konštatovať že sa na vnútroštátnu úpravu ambulantného predaja vzťahuje voľný pohyb tovaru. V tejto súvislosti mal už Súdny dvor príležitosť rozhodnúť o zlučiteľnosti rôznych vnútroštátnych ustanovení s článkami 28 ES až 30 ES upravujúcimi spôsoby predaja (pozri najmä rozsudky zo 16. mája 1989, Buet a EBS, 382/87, Zb. s. 1235, body 7 až 9; z 30. apríla 1991, Boscher, C-239/90, Zb. s. I-2023, body 13 až 21; z 13. januára 2000, TK-Heimdienst, C-254/98, Zb. s. I-151, body 29 až 31, a z 25. marca 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025, bod 39).

23 S cieľom určiť, či uvedená úprava spadá pod zákaz uvedený v článku 28 ES, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry treba akúkoľvek obchodno-právnu úpravu členských štátov, ktorá by mohla narušiť buď priamo, alebo nepriamo, skutočne, alebo potenciálne obchod v rámci Spoločenstva, považovať za opatrenie s rovnakým účinkom ako množstevné obmedzenia, a táto úprava je teda týmto článkom zakázaná (pozri najmä rozsudky z 11. júla 1974, Dassonville, 8/74, Zb. s. 837, bod 5; z 19. júna 2003, Komisia/Taliansko, C-420/01, Zb. s. I-6445, bod 25, a Karner, už citovaný, bod 36).

24 Súdny dvor už upresnil v bode 16 citovaného rozsudku Keck a Mithouard, že vnútroštátne ustanovenia obmedzujúce alebo zakazujúce určité spôsoby predaja, ktoré sa, na jednej strane, týkajú všetkých dotknutých subjektov vykonávajúcich svoju činnosť na vnútroštátnom území a, na druhej strane, sa rovnakým spôsobom týkajú z právneho aj z faktického hľadiska uvádzania na trh domácich výrobkov aj výrobkov z iných členských štátov, nie sú takej povahy, že môžu narušiť priamo alebo nepriamo, skutočne alebo potenciálne obchod medzi členskými štátmi, v zmysle judikatúry zavedenej už citovaným rozsudkom Dassonville.

25 V dôsledku toho Súdny dvor kvalifikoval ustanovenia upravujúce spôsoby predaja v zmysle už citovaného rozsudku Keck a Mithouard, ustanovenia týkajúce sa najmä určitých metód predaja (pozri najmä rozsudky z 15. decembra 1993, Hünermund

a i., C-292/92, Zb. s. I-6787, body 21 a 22; z 2. júna 1994, Tankstation 't Heukske a Boermans, C-401/92 a C-402/92, Zb. s. I-2199, body 12 až 14, a TK-Heimdienst, už citovaný, bod 24).

26 Ako vyplýva z bodu 21 tohto rozsudku, vnútroštátna úprava ambulantného predaja sa týka spôsobu predaja. Je nesporné, že jej predmetom nie je upraviť obchod s tovarom medzi členskými štátmi. Môže sa však vyhnúť zákazu stanovenému v článku 28 ES, len ak spĺňa dve podmienky, na ktoré sa odvoláva bod 24 tohto rozsudku.

27 Pokiaľ ide o prvú z týchto podmienok, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a z informácií poskytnutých Súdnemu dvoru belgickou vládou vyplýva, že konanie o predchádzajúcom povolení sa použije bez rozlíšenia pôvodu predmetných výrobkov na všetky dotknuté subjekty vykonávajúce svoju činnosť na belgickom území a že prístup k ambulantnému obchodu je rovnaký pre domácich štátnych príslušníkov aj štátnych príslušníkov iných členských štátov.

28 Za týchto podmienok je vhodné konštatovať, že prvá podmienka vyslovená v už citovanom rozsudku Keck a Mithouard, je vzhľadom na okolnosti, o ktoré ide vo veci samej, splnená.

29 Pokiaľ ide o druhú podmienku, treba uviesť, že vnútroštátna úprava ambulantného predaja neuvádza úplný zákaz spôsobu predaja jedného výrobku v členskom štáte, ktorý je legálne predávaný. Predmetná úprava sa obmedzuje na kvalifikáciu ambulantného predaja predplatného periodík bez predchádzajúceho povolenia ako trestného činu, a to, podľa belgickej vlády, z dôvodov týkajúcich sa najmä ochrany spotrebiteľov. Okrem toho sa netýka všetkých ambulantných predajov predplatného.

Podľa uvedenej vlády sa potreba zvláštnej ochrany netýka ani predaja predplatného periodík vykonávaného najmä na ročných a výstavných trhoch, ani uzatvárania dohôd o predplatnom novín, ak ide o pravidelnú obsluhu stálych a miestnych zákazníkov.

30 Je nesporné, že taká vnútroštátna úprava, akou je úprava ambulantného predaja, je v zásade schopná obmedziť celkový objem predaja daných tovarov v predmetnom členskom štáte, a v dôsledku toho aj znížiť objem predajov tovarov pochádzajúcich z iných členských štátov. Je taktiež nespochybniteľné, že ambulantný predaj predplatného môže byť dobrým spôsobom, ako oboznámiť spotrebiteľov s periodikami rôzneho pôvodu. Komisia tvrdí, že toto posledné konštatovanie je overené najmä v prípade periodík pochádzajúcich zo zahraničia.

31 Informácie, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, mu však neumožňujú s istotou určiť, či sa vnútroštátna úprava ambulantného predaja týka viac uvádzania na trh tovarov pochádzajúcich z iných členských štátov, ako je Belgické kráľovstvo, než uvádzania na trh tovarov pochádzajúcich z Belgického kráľovstva. Zdá sa však, že zo spisu postúpeného Súdnemu dvoru vyplýva, že ak by daná úprava mala mať tento dosah, bol by príliš bezvýznamný a náhodný na to, aby mohol vzhľadom na svoju povahu narušiť alebo brániť inému spôsobu obchodovania medzi členskými štátmi.

32 Za týchto podmienok je úlohou vnútroštátneho súdu, ktorý rozhoduje vo veci samej a ktorý zodpovedá za vnútroštátne rozhodnutie, aby preveril, či vzhľadom na okolnosti vo veci samej, a najmä na úvahy uvedené v bodoch 29 až 31 tohto rozsudku, môže použitie vnútroštátneho práva zabezpečiť, že sa vnútroštátna úprava ambulantného predaja týka rovnakým spôsobom z právneho aj z faktického hľadiska

uvádzania na trh domácich výrobkov, ako aj výrobkov z iných členských štátov. V prípade, že to tak nie je, je úlohou vnútroštátneho súdu určiť, či je uvedená úprava odôvodnená cieľom všeobecného záujmu v zmysle judikatúry zavedenej už citovaným rozsudkom Cassis de Dijon a či je tomuto cieľu primeraná.

33 Po tretie, pokiaľ ide o uplatniteľnosť článku 49 ES, treba pripomenúť, ako už vyplýva z bodu 21 tohto rozsudku, že vnútroštátna úprava ambulantného predaja sa týka podmienok požadovaných pre predaj určitého druhu tovarov. Podľa judikatúry Súdneho dvora, táto úprava podlieha v zásade ustanoveniam zmluvy upravujúcim voľný pohybu tovaru a nie ustanoveniam týkajúcim sa slobodného poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok Boscher, už citovaný, body 8 až 10).

34 Nemožno však vylúčiť, že predaj výrobku môže byť doplnený činnosťou obsahujúcou prvky „služby". Táto okolnosť nestačí na to, aby hospodárska činnosť, ako je ambulantný predaj, ktorá je predmetom vnútroštátneho konania, bola kvalifikovaná ako „poskytovanie služby" v zmysle článku 49 ES. V každom konkrétnom prípade je totiž vhodné určiť, či toto poskytnutie je alebo nie je celkom druhotným aspektom vo vzťahu k znakom týkajúcim sa voľného pohybu tovaru. Za okolností týkajúcich sa veci vnútroštátneho konania, sa pritom zdá, že naposledy uvedený aspekt prevažuje nad aspektom slobodného poskytovania služieb.

35 V tejto súvislosti vyplýva z ustálenej judikatúry, že keď vnútroštátne opatrenie spadá jednak pod voľný pohyb tovaru, ako aj pod slobodné poskytovanie služieb, Súdny dvor ho preskúma v zásade len s ohľadom na jednu z týchto dvoch základných slobôd, ak sa ukáže, že jedna z uvedených zásad je celkom druhotná vo vzťahu

k druhej a možno ju do nej zahrnúť (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. marca 1994, Schindler, C-275/92, Zb. s. I-1039, bod 22; z 22. januára 2002, Canal Satélite Digital, C-390/99, Zb. s. I-607, bod 31 a Karner, už citovaný, bod 46).

36 Za týchto podmienok nie je dôvodné posudzovať vnútroštátnu úpravu ambulantného predaja so zreteľom na článok 49 ES.

37 S prihliadnutím na uvedené úvahy treba odpovedať na položené otázky takto:

— S článkom 28 ES nie je v rozpore vnútroštátna úprava, podľa ktorej kvalifikuje členský štát ambulantný predaj predplatného periodík na vnútroštátnom území bez predchádzajúceho povolenia ako trestný čin, ak sa táto úprava použije bez rozlíšenia pôvodu predmetných výrobkov na všetky dotknuté subjekty vykonávajúce svoju činnosť na tomto území a táto úprava sa týka rovnakým spôsobom z právneho aj z faktického hľadiska uvádzania na trh domácich výrobkov, ako aj výrobkov z iných členských štátov.

— Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby preveril, či vzhľadom na okolnosti vo veci samej môže použitie vnútroštátneho práva zabezpečiť, že sa vnútroštátna úprava ambulantného predaja týka rovnakým spôsobom z právneho aj z faktického hľadiska uvádzania na trh domácich výrobkov, ako aj výrobkov z iných členských štátov, a v prípade, že to tak nie je, aby určil, či je uvedená úprava odôvodnená cieľom všeobecného záujmu v zmysle, ktorý judikatúra Súdneho dvora tomuto pojmu prisudzuje, a či je tomuto cieľu primeraná.

O trovách

38 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

S článkom 28 ES nie je v rozpore vnútroštátna úprava, podľa ktorej kvalifikuje členský štát ambulantný predaj predplatného periodík na vnútroštátnom území bez predchádzajúceho povolenia ako trestný čin, ak sa táto úprava použije bez rozlíšenia pôvodu predmetných výrobkov na všetky dotknuté subjekty vykonávajúce svoju činnosť na tomto území a táto úprava sa týka rovnakým spôsobom z právneho aj z faktického hľadiska uvádzania na trh domácich výrobkov, ako aj výrobkov z iných členských štátov.

Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby preveril, či vzhľadom na okolnosti vo veci samej môže použitie vnútroštátneho práva zabezpečiť, že sa vnútroštátna úprava ambulantného predaja týka rovnakým spôsobom z právneho aj z faktického hľadiska uvádzania na trh domácich výrobkov, ako aj výrobkov z iných členských štátov, a v prípade, že to tak nie je, aby určil, či je uvedená úprava odôvodnená cieľom všeobecného záujmu v zmysle, ktorý judikatúra Súdneho dvora tomuto pojmu pripisuje, a či je tomuto cieľu primeraná.

Podpisy